Ч. 9 (11.263). Львів, пятниця 13. січня 1928 Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік XLVI

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Виборча горячка.

Львів, 12. січня 1928.

В польському таборі виборча горячка. Метушаться партії, горячково працюють їх провідники, ведуть переговори, пертрактують, ставлять вимоги, погоджуються в одних точках, розходяться в других, відступають від розмов, зривають переговори і знову говорять і найважніше — договорюються. Поляки — державна, пануюча нація, для яких виборче представництво й його якість не представляє особливішого значіння, бож вони розпоряджають іншими факторами свого всестороннього вияву, репрезентації і керування тією збірнотою, якій на імя: Нація. Вони мають в своїх руках повноту влади, мають уряд, — виконавців тієї влади, мають найрізнородніших спеціялістів в державних установах, банках, підприємствах, не говорячи про приватні, на катедрах в університетах й інших високих школах. Чи поляки матимуть на 5 або 10 відсотків численніше парляментарне представництво чи в такій самій пропорції менше; чи воно буде стояти на високому рівні під оглядом кваліфікацій, чи на нижчому, — це не міняє суті справи. Польська парляментарна репрезентація є тільки одним з факторів польської думки, творчости і діла, тимчасом як у нас — в створених умовинах — є вона всім. А всетаки поляки заходяться, щоби вибрати якнайчисленнішу парляментарну репрезентацію і якнайбільш кваліфіковану. І з цією метою польські партії у своїй власній державі, де полякам ніщо не загрожує, постійно ведуть переговори, вирівнують суперечности, розходження, розбіжности, противенства і вкінці зговорюються.

Недавно А. Бріян, розглядаючи міжнародне положення і зупиняючись над можливими конфліктами, вказав на велике значіння безпосередніх зустріч керманичів поодиноких держав. Ніякі ноти, заяви амбасадорів й інші посередні засоби вирівнування противенств не ведуть до цілі. Тільки безпосередні звязки, безпосередні розмови, тільки балачки і балачки основно відповідальних керманичів світової політики всетаки хоч частинно осягають свою мету, розганяють хмари, що збираються над европейським горизонтом і доводять до сякоготакого порозуміння. І поляки говорять, порозуміваються і вкінці зговорюються, хоч між ними часто виринають основні розходження в найістотніших питаннях.

Як-же інакше у нас? Які ми визнаючі примітиви під тим оглядом! Найбільше „принципіяльними", послідовними, твердими, неподатними в нас ті, що з ніким не піддержують ніяких звязків, що засклеплюються в своїх партійних ґеттах, що не допускають до ніяких розмов зі своїми дійсними чи уявними противниками, що кожну справу ставлять рубом. В нас не помічається здатности що-небудь позитивного зробити, розвязати якесь питання, дійти до спільного знаменника, до синтези, а зате ми майстри в тому, щоби доказати, чому, з яких причин ми чогось не можемо зробити. А при тому всякі дрібниці, „льоґічні" закарлючки, програмові „аксіоми", тактичні правди, з яких — як то кажуть — кінь сміявся би, ми взагалі підносити до вершин петрифікаційно-непорушних істин. Дивлячись на те все, важко робиться, виринає журливе питання: Куди ми прийшли і куди ми йдемо.

Наша виборча акція розвивається таксамо як розвивалася боротьба за державність. Ті самі прийоми, ті самі хоробливі погляди, та сама, по суті анархічна „принципіяльність". Тоді говорили: „Як не має бути соціялістичною Україна, то краще нехай не буде жадної"! Тепер говорять: „Як не має бути таке представництво, яке ми уявили на образ і подобіє наше в наших партійних запічках, то нехай все йде в розстіч!" Тільки, що тоді можна було найти виправдання на подібне ставлення справи, але тепер немає оправдання. Таж ті гіркі, криваві роки, в яких утопилася наша державність, щонайменше повинні були дати нам досвід і вироблення. А тимчасом не слідно ні одного, ні другого. Навпаки, можна навіть твердити, що наступило якесь поплутання язиків, якась вавилонська вежа, де люди себе не розуміють, якесь одичіння, де одні виминають других і лише в одному напрямку ми розвинулися, — так сказатиб — в астрономічному, бо вміємо шукати плям на сонці. подиву гідна розтіч, коли в нас не

Саме тоді, коли в нас панує така то поодинокі партії, але навіть члени тих самих партій не можуть зійтися, коли вся суть міжпартійних і навіть індивідуальних відносин умістовлюється у відомому латинському вислові: „homo homini lupus", — саме тоді вся увага і то всіх польських чинників: урядових, адміністраційних, партійних, громадянських звернена на „креси", головно на українську національну територію. Один польський фронт на „кресах", ось клич, ось імператив польської політики.

Хіба нема більших противників, як польська народова демократія і теперішній уряд, як католицько-народовий табор і — скажім — Хлопське Стронництво, яке ще перед півтора роком було уважане „більшовицьким", а прецінь вони обеднaлися, щоби виступити одним фронтом проти українців. Були й деякі драматичні епізоди. Нпр. демократія виступила була з воєвідського польського бльоку, але тепер знову вернула. Чому? Конечність обеднання всіх польських сил на „кресах" ось як уосновує „Слово Польске":

„Теперішні вибори у Сх. Галичині тому матимуть велике значіння, що матимуть характер плебісциту. Той плебісцит буде відбуватися в імя основної альтернативи: за державою чи проти держави, за єдністю Сх. Галичини з державою чи проти тієї єдности. Втрата хочби одного з посідлих досі польських мандатів, то жир й атут для п. Петрушевича й його приятелів у Берліні, котрі якнайскорше постараються обтинати купони з того атуту... в Женеві. Вдержання польського стану посідання, згадно його помноження, то одночасно дефінітивне зліквідування українського сепаратизму у Сх. Галичині і ще сильніше звязання тієї обильно кровю героїв зрошеної землі з Матерю".

Ось які є польські тенденції. Всі польські партії єднаються, щоби не лише вдержати польський стан посідання, але й його помножити — і то стан з 1922 р., коли українське громадянство не брало участи у виборах. В тому напрямку не лише робиться все можливе, але й неможливе. Поруч єдности польських партій виступають ще й інші засоби для осягнення наміченої цілі. Виборчі списки виявляють, що в них пропущено десятки тисяч українських виборців. Так нпр. у Львові пропущено кілька тисяч наших слуг. Знову з провінції доходять все частіші відомости про важкі перепони виборчої аґітації. Особливо падають вони на Українське Нац.-Демокр. Обєднання. Навіть інші українські партії, саме тому, що вони не йдуть спільним українським фронтом, що вони розбивають українські сили, втішаються деякою поблажливістю компетентних чинників. Українське Нац.-Демокр. Обєднання від хвилі проголошення йому війни півофіційними органами найшлося на індексі.

Біжучі вибори — не плебісцит не тієї чи іншої партії, не показчик її сили, впливів і значіння, тільки плебісцит всього українського громадянства, української маси за характер української національної території. Та, на жаль, серед деяких засліплених партійників не слідно того зрозуміння, не помітно відповідального відношення до того плебісциту. Партійні, навіть особисті амбіції і примхи перекреслюють всі намагання в справі створення одноцілого українського виборчого фронту. Тоді, як польська виборча горячка звернена головно проти нас, тоді, як поляки бажають вдержати свій стан посідання з 1922 р., в нас та горячка проявляється хіба надміром... кандидатів і то здебільшого мало покликаних і не зовсім кваліфікованих до сповнювання важких посольських обовязків. Війну програли ми, бо її вели „фенріхи". Тепер теж непокликані намагаються взяти в свої руки політичний провід нації і повести боротьбу на парляментарній арені.

Тому, поки ще час, треба нам схаменутися. У біжучих виборах нам треба виграти плебісцит, себ-то вибрати якнайчисленніше і найдобірніше парляментарне представництво. А це можемо осягнути лише в спільному українському виборчому фронті і виставленням кваліфікованих кандидатів.

В день ювилею.

Ювилейне число „Діла".

З нагоди 40-ліття істнування „Діла" як щоденника появиться в пятницю (13. ц. м.) велике

32-сторінкове число.

нашого органу з ілюстрованим додатком у збільшеному накладі. Візьмуть в ньому участь визначні сучасні політичні й громадські діячі, письменники й учені, провідні робітники на всіх ділянках українського життя, як: д-р С. Баран, д-р В. Бирчак, М. Возняк, о. Й. Ґанкевич, М. Гехтер, д-р А. Горбачевський, д-р С. Дністрянський, В. Дорошенко, Д. Дорошенко, д-р М. Залізняк, М. Зарицький, О. Кисілевська, д-р І. Крипякевич, О. Кузьма, д-р І. Куровець, д-р Волод. Левицький, д-р К. Левицький, В. Липинський, В. Лукич, адмір. Я. Окуневський, д-р В. Охримович, інж. Ю. Павликовський, д-р В. Панейко, д-р Ів. Панькевич, Василь Пачовський, О. Попович, д-р І. Свенціцький, Ст. Сірополко, д-р Смаль-Стоцький, о. А. Стефанович, гр. М. Тишкевич, д-р А. Чайковський й інші.

Це число коштуватиме в подрібній розпродажі 1 зол.

Якнайбільше поширення цього числа буде висловом зацікавлення громадянства нашим одиноким щоденником та скромною відплатною складкою на ювилейний фонд.

Страхіття візантійства.

(Стаття надіслана.)

I.

Інтересну тему порушив п. В. Панейко в різдвяному числі „Діла". тему *візантійства*.

Про візантійство писало вже дуже богато людей, більше або менше до того покликаних. Погляди на візантійство є різні. Це залежить головно від того, як хто дивиться на історію. Ріщаючи тут також упередження, почуття справедливости, світогляд і т. п.

Що таке візантійство?

На це годі відповісти одною дефініцією. Мусимо вперед поставити конкретніше само питання. Слово „візантійство" подібне в дечім до слова „лібералізм". Цих слів уживаємо часто в ріжному значінні, властиво, ріжні ріжно їх розуміють, ріжний надають їм зміст. При слові „візантійство" мусимо означити докладно область, до якої його відносимо. Бо може бути візантійство, скажім, „церковне" й „державне", „літературне" й „політичне" і т. д.

[illegible] „візантійство" же [illegible] нам ясно п. П-ко. Але ми з його статті бачимо, що він під візантійством розумів, чи пак, в якому значінні він його уживає.

II.

Добр. П-ко говорить про дві церкви, з одного боку про латинсько-римську церкву з її „твердою ясною *абсолютною дисципліною*, дисциплінною метафізичною, етичною, організаційною й горожанською", а з другого боку про східну, православну церкву з її „розкладовими елементами, з фатальними прикметами світогляду, з її *анархізмом*..."

III.

Зовсім справедливо пише п. П-ко про великий виховний вплив християнської церкви на народні маси. Тільки несправедливо бачить цей вплив виключно на заході. А тимчасом він і на сході не менший. Має свій вплив на маси також організаційний устрій кожної церкви, хоч далеко вже не такий, як догматично-[illegible] її принципів.

А устрій суспільности — це річ ставлена, це річ уподоби. Одному подобається монархістичний устрій, другому республиканський; один є за абсолютною монархією, другий за конституційною, один за диктатурою капіталізму, другий за диктатурою пролетаріяту. Добр. П-ко є очевидно монархістом, тому йому до уподоби „абсолютна дисципліна". Католицька церква не завсіди була абсолютною монархією і тепер не все є за монархією. А в початках переважав у церкві безперечно принціп чисто демократичний.

Теперішня східна церква не є демократична. Соборовість — це не демократизм. Навіть автокефалія — це це не повна незалежність. В кожному випадку для даної держави чи суспільности автокефалія — це не „анархія". Це такий самий „монархізм" унутрі, для одної держави чи суспільности, як католицизм назовні, для цілого світу. Епископи передвоєнної Росії стояли в таких самих залежних відносинах від свого осередку в Петроградї, як католицькі епископи від Риму. Таке саме було і є також в інших східних церквах.

Де тут отже „анархізм"? (Про фатальні прикмети світогляду й моралі (?!) „східної церкви" я навіть не згадую, бо це очевидно „lapsus" або licentia poetica п. П-ка. Я трактую річ поважно і беру під розвагу тільки форму організації східної церкви.

Я скажу щось більше. Після східних канонів епископ залежний не тільки від осередка, але й від ухвал собору та від свого митрополита. А в західній церкві епископ залежить безпосередньо й виключно від далекого Риму. Ця безпосередня залежність тільки від Риму буває саме часто причиною анархізму. Бачимо це саме тепер у нас. Інші порядки у Львові, інші в Перемишлі, інші в Станиславові, ще інші в Америці. Ось повний анархізм...

Те саме вчить нас і історія. Чи та ославлена п. П-ком „латинсько-римська абсолютна і т. д. дисципліна" охоронила західні народи Італії, Франції, Німеччини, Еспанії, Португалії й ін. від анархії? Чи дика анархія в Італії, під боком самого осередку католицтва, не тревала цілі століття? Деж був той „неоцінений виховуючий" вплив латинства й католицтва? Чи не було в католицькій Франції галіканізму, не було страшної революції, що тревала майже сто літ, бо ще й тепер не покінчилася, як свідчить робота „Аксіон Франсез", як свідчить те окруження, під впливом якого стоїть саме наш монархіст п. П-ко? Чи не відома кожному довговікова анархія в католицькій Німеччині, Польщі і т. д. і т. д.?

Деж той вплив?

З другого боку: Чи східна соборовість була на перепоні утворенню могучої російської, монархістичної імперії, або передше ще цвитучого й гарного грецького цісарства, або королівства болгарського чи сербського чи румунського?

Тут міг би хтось закинути: „А цезаропапізм-"

Цезаропапізм?

Чому ви той цезаропапізм бачите тільки на сході, а не бачите його також на заході? Цезаропапізм, і то не раз дуже поганий, був у кожній, буквально в *кожній* католицькій державі. Пригадаймо собі хочби недавні передвоєнні часи за б. Австрії. Чи там цезаропапізм не був доведений до крайности?

IV.

Не забуваймо одного. Історія людини числиться на роки, історія суспільних організмів на сотки літ. Була щаслива доба для східної церкви, була й для західної. Таксамо був і занепад. Тепер щасливіша доба для західної церкви, а на сході хаос, такий самий, який був нераз у західній церкві (папський роздор, Лютер, французька революція).

Що принесе завтра — ще не знаємо.

V.

Сам п. П-ко згадує про часи монголо-татарські, а відтак, як про їх наслідок, про часи козацькі. Чомуж не йде дальше послідовно? Чому не переведе до кінця паралелі між руською й українською нацією, між вдачою москаля й українця?

Чи москалі не мали здавен-давна свого абсолютного царя, чи не мають його й тепер, тільки що не білого, а червоного?

Чи загангренована передвоєнна російська література — це наслідок впливу „анархістичної" соборовости східної церкви? В такій самій мірі моглиб ми сказати, що неморальність французької літератури — це наслідок впливу „неоціненого латинства й католицтва".

Адже побіч християнської церкви впливають іще на кожну суспільність також інші могутні чинники, може нераз дуже сильні. А п. П-ко цього немов не бачить.

VI.

Монархізм.

Як сказано, що кому до вподоби. Але чи абсолютний монархізм не має також своїх кепських сторін? Чи схід завдяки своїй соборовости перейшов стільки болючих ампутацій, що захід завдяки свому абсолютному монархізмові?

Правда, захід „здисциплінований", але скільки в ньому тих здисциплінованих членів? Їх рахують прим. у Франції на близько 40 міліонів населення найбільше 5 міліонів. Може трохи більший буде процент в інших державах.

VII.

Підчеркую виразно, що не тикаю зовсім догматичного боку питання. Що інше догма, а що інше зовнішній устрій, організація церкви.

Не є це ніяким спроневіренням католицьким принціпам, коли деякі наші люди стоять за візантійством. Католицька догма у візантійській одежі — це саме одинокий можливий місток, яким в силі перейти захід на схід і зєдинитися з ним в одно. Інші способи — це даремний труд.

VIII.

На мою думку причина відмінного характеру галицького населення й населення придніпрянського лежить рішучо не в приналежности до цеї або тої церкви, а залежить від зовсім інших впливів. Населення тої самої Галичини не всюди однакове. А населення прим. Волині було розмірно дуже коротко під впливом католицтва, а всеж таки воно щодо вдачі зближене до галицького.

IX.

Вкінці ще одно. Рішуче не розумію слів п. П-ка про „несозвучність" візантійства з новою европейсько-американською цивілізацією. Яке діло одному до другого? Що спільного може мати соборовість церковної організації з якоюнебудь цивілізацією? Чиж протестантизм не є також соборовий, і чи пів Европи та майже ціла Америка не є протестантською? Чомуж східна соборовість „несозвучна" з модерною цивілізацією, а *ще більш соборовий протестантизм* має бути „созвучний"? Як це пояснить п. П-ко?

X.

В осуді якоїнебудь прояви, чи вона більшої чи меншої ваги, треба бути *справедливим*.

Правда звичайно все *по середині*. Западникам мила римська дисципліна, а нам таксамо візантійство. Як вони дорожать своїм, так вільно нам дорожити нашим. Вони не зречуться свого, а ми ніколи не вречемося нашого. Нехай кожний держиться свого, а всі нехай базують свої погляди на *любові*. Тоді прийде так пожалана нами всіми єдність.

В. К.

В. Ю. КИСІЛЕВСЬКИЙ.

Winnipeg Beach.

Самий Віннінеґ, хоч положений над двома ріками, над Red-River та Assineboines-River не має такого купелевого берега, де можна би трохи втекти від денних турбот. Практичний американець радить собі в цей спосіб, що „притягає" купелеве місце як мога найближче.

Пятьдесятьвісім миль від Віннінеґу лежить чудове озеро Віннінеґ-Лейк, якого береги вкриті лісом, а буйна зелень довкруги нього. Чому не притягнути такої гарної місцевости ближче? All right! Закладають готелі, купальні. Майже що-години пускають щось в роді европейського „експреса". Заплативши доляра, одержуєте білет там і назад. Валка несе нас тих 58 миль за несповна півтора години!

За 35 центів дістаєте купелеве вбрання, рушник та переділку, де можете зложити свої річи. Питання купелеве рішене.

•

Літній університет з Agricultural College уряджує „пікнік" до „Віннінеґ-Біч".

Обід подали десять мінут скорше, як звичайно, перед „College" заїхав дво-вагоновий трамвай і прогульковці сипнули до середини, разом коло 250 осіб, з того більша часть студенток.

Канадійські трамваї ріжняться багато від европейських, спеціяльно від львівських. Широкий віз, по обох боках два ряди вигідних сиджень з оксамітними подушками. Коли віз в бігу, то входові двері замикає кондуктор осібною ручкою, а навіть підносить ступінь, щоб ніхто не міг підчепитися. Це запобігає, можна сказати, навіть виключає всякі нещасливі випадки при неуважному всіданні й висіданні.

У вагонах гамір, накликування в одному то другому кінці виривається студентська пісня, весела, ритмічна.

Професори сміються разом зі студентами, приговорюють.

На залізниці зарезервовані три ваґони.

В Канаді немає поділу на кляси. Істнує тільки „перша" кляса з вигідними сидженнями, тоалетою, водою до пиття, милом, рушниками, нею їде таксамо робітник, як і міліонер мирно поруч. Американський робітник старається зрівняти себе з „вищими" сферами „society", а не, як в Европі це водиться, знизити ці сфери до рівня нижчого може ще від того, в якому живе.

Коли робітник не занятий, він таксамо вбраний, як і перший-ліпший професор університету, міністр, або хто-небудь інший. Він теж — по більшій части — має свій автомобіль і одинока ріжниця між ними — це спосіб обходження, поступовання в „товаристві".

Американці дуже вважливі на форми, на етикету і хто входить в товариство, необхідно повинен перше знати тутешню етикету. Вона дуже відмінна від европейської.

У вагонах прогульковці поділилися на ріжні групи, пішла знов весела гутірка.

Валка несеться з незвичайною скорістю на північ.

Куди глянеш — прерія... Рівнина без найменшого горбика. На горизонті видніють то сям то там групи дерев, білі або червоні, деревяні забудування фармерів, череди худоби. Над тим усім синє небо і сонце, що палить з правдивою тропічною силою.

Ліси... Чимраз густіші, місцями малі стависка, порослі шуваром, водними квітами.

Врешті зпоза дерев перезирає синява озера.

Ще одна стація і прогульковці на місці.

Гамір. Усі біжать, спішаться. Убори ще яркіші, купелеві костюми, ріжноманітні шапочки, кокарди. Ціле море пестрих японських „парасольок" з непромокальної матерії. Це, бачите, в Америці не знають, або, ліпше сказати, не признають обпалювання сонцем. Шкура лиця, рук повинна бути все ясною, явною ознакою білої раси. Часом не встережеш таки — і плечі добре обгорять. На лице додадуть трохи обовязкового пудру і повстає... маленьке замішання. Але це нічого не шкодить! Воно „all right!"

Непотрібні до купання річи, всякі наготки, капелюхи, торбинки скинули у великій галі близько стації, визначили чергових вартівників і все побігло купатися.

Береги, вкриті горячим пісочком, наче муравлями рояться від „купальників". Гамір лунає в синяву озера, наче море безкрає, тільки хвилі малі і вода не солона.

Далеко у воду сягає корабельний поміст. При ньому кілька великих моторових лодок тарахкотять, готові до відізду. На помості гамірна юрба.

День на причуд гарний і нестерпимо горячий. З правдивим вдоволенням кидається все у воду, холодну, саме таку, що може звнетралізувати тропічну спеку.

Майже без вийнятку всі прогульковці опинилися у воді.

Професор історії, старенький, сивий, знаменитий спортовець, плаває на взаводи зі своїми учениками. До них кличе з помосту декан літнього університету... Гуп! Тільки вода за ним зашуміла! Худорлявий, високий „мистер Джексон", що вічно держить короteньку файку в зубах, тепер без файки, старається перемогти кілька „студенток", вже трохи сивоволосих, що всіми силами тягнуть його під воду. Але... високий як тичка мистер Джексон тільки вишкірив свої зуби до усміху і все стирчить над водою.

Надійшов ча свечері.

Студентерія і професори почали сходитися до галі. Порозкладали в мить столи, лавки, зі своїх скриньок витащили 250 паперових тарілок, серветок, чарок до пиття, з бляшаних пушок безліч „sandwich"-ів і почали покривати столи.

Мр. Джексон розносить тарілки — в губах сторчить файочка, директор Вудс коло „sandwich"-ів порається. Всю роботу сповняють мущини. Обслугують при столі, наливають лімонаду, складають начиння.

При одному столі почав хтось студентську пісоньку і вложив відразу віршик до директора курсів, що зачинався „Mister Woods, how do you do?*)

Всі в сміх! Директор теж сміється. Дякує. Ще не скінчив, а тут уже другий стіл мистерові Джексонові вліпив прищіпку. Мистер Джексон ніс саме кошик з помаранчами, тільки пересунув файочку з одного кута рота в другий. Капелюх скинув йому з голови проф. Вудс.

*) Пане Вудс, як вам ведеться?

Татарські вісти.

Готові качки на тему Українського Нац.-Демокр. Обєднання.

Найбільше зацікавлення серед польських чинників і в польській пресі викликує Українське Нац.-Демокр. Обєднання, його виборча тактика і стан виборчої акції. Всі інші українські партії сходять на задний плян. А що важко польським репортерам здобути правдиві відомости в сфері їх зацікавлення, то вони вдоволяються власними фабрикатами. Вчора у львівській пресі явилися татарські відомости на тему „ультимату" п. Грінбавма.

І так „санаційний" „Дзєннік Львовскі" інформує своїх читачів, що на Центр. Комітеті УНДО-а в понеділок (9. ц. м.) рішено не вступати до бльоку непольських народів на терені Сх. Галичини. Про це повідомлено Грінбавма. Телеграфічно прийшов „ультимат" за підписом Грінбавма, Гасбаха і Єреміча (які видно у Варшаві ждали на рішення УНДО-я) з погрозою, що коли УНДО не приступить до бльоку і не забезпечить бльоковим жидам пять мандатів, то в такому випадку українці будуть виключені з бльоку на території цілої Польщі.

Голова УНДО-а д-р Дм. Левицький, довідавшись (?!) про „ультимат", поставив квестію довіря і загрозив резиґнацією. У вівторок ЦК. стримав свою ухвалу, запрошуючи Грінбавма, Гасбаха і Єреміча до Львова на конференцію. Провідники бльоку обіцяли приїхати в середу або в четвер.

В інших польських органах ці газетні качки виглядають ще дивогляднїше. Після одержання „ультимату" д-р Дм. Левицький загрозив димісією, бо „поза меншостевим бльоком партія не має фондів на переведення виборів".

Всі ці качки не мають ніякої основи. Є вони від початку до кінця виссані з пальця. На території Сх. Галичини виборчий бльок непольських народів має значно вузші рамки, як було пляновано. Спеціяльно з огляду на неґативне становище великої більшости східно-галицьких жидів до бльоку непольських народів не розтягається він на галицьких жидів, вглядно утворює таку ситуацію, що бльокові жидівські кандидати були би вибирані українськими голосами. На такий широкий жест ніхто не може собі дозволити, тимбільше українці не мають мандатів до роздаровування. Цю ситуацію оцінює п. Грінбавм вповні реально і ніяких вимог у тому напрямку не ставить. Тому й усякі качки на тему „ультимату", димісійних погроз голови д-ра Дм. Левицького і звязаних з тією качкою мотивів, стримуючого, чи анулюючого понеділкову ухвалу засідання Центр. Комітету (до речі, у вівторок не було ніякого засідання!) та приїзду до Львова Грінбавма, Гасбаха і Єреміча є буйними фантазіями виборчих сензаційників. Ваш інформатор, шан. панове, даремне їсть ваш хліб.

Зновуж львівська сіоністична „Хвіля" задними дверми здобула „автентичні" інформації про кандидатів УНДО-я до сойму. Інформатор її дещо чув, але не дочув. Можемо впевнити добре поінформовану „Хвілю", що їй прийдеться багато кореґувати з того, що вона подала своїм читачам до вірування.

УКРАЇНЦІ!

Вибори зближаються, а ми стоїмо без матеріяльних засобів для їх переведення. Дотепер розіслано около 10.000 чеків із зазивом складати датки на Народній Виборчий Фонд. Цих чеків вернуло дуже мало.

Тільки при помочі цілого свідомого українського громадянства ми здобудемо потрібні засоби на виборчу акцію, тому не протягайте, а присилайте негайно датки на Народній Виборчий Фонд на адресу: Львів, Земельний Банк, Підвале 7, з дописною: на „Народній Виборчий Фонд".

Вічевий рух.

СКАЛАТЩИНА.

На день 21. м. м. скликав Повіт. Народній Комітет УНДО передвиборче віче до Грималова. Здавалося, що з причини великого (20 степ.) морозу віче не вдасться; та видко, що наше селянство сильно заінтересоване виборами, бо все таки явилося на вічу понад 200 селян і селянок, а між ними й такі, що їхали двапятьдесятька кільометрів. Віче отворив голова Повіт. Комітету п. А. Пісецький. До президії запрошено о. Іванчука, з Товстого, Андрія Пташника, госп. з Лежанівки й Івана Білоскірку, дяка й госп. з Грималова. Перший реферат про виборчу ординацію до сойму й сенату виголосив у дуже популярний і приступний спосіб наш діяч та організатор д-р Василь Бачинський з Тернополя. Про політичне положення українського народу взагалі й українського жіноцтва зокрема реферувала п. Бланка Гнідкевич-Баранова. В дискусії патріотична, повна запалу промова зробила на присутніх велике вражіння. В дискусії забирали голос пп. М. Коцюбка, Андрій Зарічний, госп. з Зеленої, Микола Хрунович, міщанин-патріот з Грималова й ін. По ухваленню відповідних резолюцій підбадьорені віченики розїхались домів.

ЖИДАЧІВ.

У неділю, дня 1-го січня 1928 р. відбулася в Жидачеві нарада делеґатів трьох судових округів, а саме: Жидачева, Журавна і Миколаєва над Дністром. Нарадам проводив д-р Роман Комаринський з Жидачева. Присутні рішили покликати до життя спільний виборчий комітет на всі три судові округи під проводом д-ра Романа Комаринського для ведення виборчих справ цілого жидачівського політичного повіту. Крім цього мають істнувати окремі областні виборчі комітети по судових повітах.

Того самого дня в 5-ій год. вечером відбулося в Жидачеві передвиборче віче Національного Обєднання. Віче відкрив короткою промовою голова Повіт. Нар. Комітету д-р Роман Комаринський. До президії вибрано д-ра Романа Комаринського як голову, Петра Дубика як заст. голови і д-ра Миколу Матуру як секретаря. Делеґат Центрального Комітету, головний секретар п. Володимир Целевич, у своїй одногодинній промові представив присутнім, яких було понад 500, справу тяжкого положення українського народу під Польщею, головні засади виборчої ординації до сойму й сенату і клич, з якими йде у виборчий бій Українське Національно-Демократичне Обєднання. В дискусії забирав голос о. Павло Чехут з Іванівець, п. Семчишин і Онофер Бруxaль. Усі бесідники накликували до єдности й солідарности. Опісля вибрано місцевий виборчий комітет та ухвалено йти до виборів під прапором Українського Національно-Демократичного Обєднання.

ОСТАННІ ВІСТИ.

На передвиборчому фронті.

Кандидати Українського Національно-Демократичного Обєднання на послів і сенаторів.

Довідуємося, що на засіданні Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Обєднання дня 9. січня 1928 р. затверджено вже значну частину кандидатів на послів і сенаторів. І так на 48 округ (Перемишль) затверджена покищо тільки чолова кандидатура д-ра **Волод. Загайкевича**; на 49 округ (Самбір) затверджені **Гринь Тершаковець, д-р Ст. Біляк і кооператор Байдало** (Мостиська); на 50 округ (Львів-місто) кандидатура не устійнена; на 51. округ (Львів-повіт): **д-р Дмитро Левицький, Іван Ліщинський, проф. Ферд. Лянг, Володимир Кохан** (селянин зі Сокальщини); на 52. округ (Стрий): **Остап Луцький, Дмитро Великанович, д-р Ів. Блажкевич і М. Максимович**; на 53 округ (Станиславів): **Михайло Галущинський**, учит. **Василишин** (з Городенщини), **о. Іван Ганушевський і Юра Чукор** (селянин із Печеніжинщини); на 54. округ (Тернопіль): **о. Л. Куницький, д-р Ст. Баран, Ів. Завеликут** з Гусятина, **д-р Андр. Лунів** (Борщів), **Василь Яворський** (Підгайці), **Василь Бараник** (Заліщики) і селянин **Шепелявий** (Бучаччина); на 55. округ (Золочів): **Волод. Целевич**, селянин **Ол. Вислоцький** (Брідщина), **д-р Корн. Троян** (Ходорів), **о. д-р Вол. Пелліх** (Радехів), **д-р О. Кузик** (Рогатин) і **д-р Р. Комаринський** (Журавно). До сенату затверджені на станиславівське воєвідство: **генер. М. Тарнавський, п-ні Ол. Кисілевська** (Коломия), **І. Рудницький**, канд. адв. зі Львова; на тернопільське воєвідство: **д-р Ант. Горбачевський, Мих. Кузьмин** (селянин з Озірної); на львівське воєвідство кандидатури ще не устійнені.

ЗАСЛАННЯ ОПОЗИЦІОНІСТІВ.

Льондон, 11. січня 1928.

„Юн. Прес" подає з Москви: Крім Троцького буде засланих не 29, а 51 противників Сталіна. Одначе між ними нема ні Каменєва ні Зінов'єва. Депортованих вивезеться на 3 роки до місцевостей віддалених віл більших міст. Вони діставатимуть від уряду по 9 руб. міс. Часть засланих уже в дорозі. Троцького вишлють в Астраханську губ. Він заявив, що лише силою дасться відставити. Раковського вислано над Біле Море.

АРЕШТУВАННЯ НАДКОМ. ПОЛІЦІЇ.

Сянік, 11. січня 1928.

У звязи з вадужиттям на шкоду держави арештовано пов. командата поліції Вл. Бедира і його співробітників серж. Самецького і ст. пост. Литвінського.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією м. Стадника (вул. Шашкевича).

Пятниця, 13-го, год. 9-а веч. Маланчин Вечір.

Субота, 14-го, год. 3. поп. Вефлеємська Ніч.
год. 7·30 веч. „Віз".
Неділя, 15-го, год. 3. поп. „Катерина".
год. 7·30 веч. „Княгиня Чардаша".

Міський великий театр:
12-го год. 7·30 веч. „Голем".
13-го, год. 7·30 веч. „Паґаніні".
14-го, год. 3·30 попол. „Весілля".
14-го год. 7·30 веч. „Голем".

Міський „Театр Новин":
12-го, год. 7·30 веч. „Незвичайний сеанс".
13-го 7·30 год. веч. „Д-р Юлія Сабо".
14-го 7·30 год. веч. „Незвичайний сеанс".

Кіна.

Аполльо": „Касанова".
„Лев": „Касанова".
„Палас": „Королева віденська".
„Фатаморґана": „Море".

Українські Виборці!

З днем 15. січня кінчиться рекламаційний речинець для виборчих списків. Перегляньте негайно, чи ви вписані до виборчої лісти.

Як не переглянете тепер виборчої лісти і не справите всіх помилок, не будете мати права голосування. Провірити лісту є обовязком кожної української громадянки й кожного українського громадянина!

НОВИНКИ.

— **Українським виборцям у Львові до відома.** З ріжних сторін повідомляють нас, що у Львові не вписано до виборчих ліст богато українських громадян і громадянок, а імена й назвища деяких поперекручувано так, що оскільки вони особисто не справлять того в своїй реклямаційній комісії, то не зможуть взагалі голосувати, бо їх не допустять до віддачі голосу. Зокрема пропущено масово у виборчих лістах наші служниці, і то навіть такі, що живуть у Львові від богатьох літ. Звертаємо на це увагу українським виборцям міста Львова, щоби вони виконали свій громадянський обовязок і провірили, чи всі вони поміщені в списках і чи не перекручені їх імена й назвища. Зокрема слід припильнувати вписання до виборчих ліст наших служниць, бо інакше стратимо тисячі голосів. Свій національний і громадянський обовязок виконаймо зараз-же, бо ще тільки два дні можна провіряти списи виборців у львівських виборчих комісій! Реклямаційні комісії урядують щодня від год 2. попол. до 8 вечером.

— **З Українського Театру.** Зацікавлення нашим театром безупинно збільшується, а найкращим доказом є це, що вистави на Різдвяні Свята пройшли з особливим успіхом. Дирекція театру буде дбати, щоб довіря до її вистав серед нашого громадянства ще зросло. Найближчою прем'єрою буде комедія-жарт Я. Галана „Дон Кіхот з Еттенгайму". З народнього репертуару, на якого відновлення Дирекція звернула спеціяльну увагу буде виставлена народня оперетка (збудована на мотивах народніх пісень) „Пісні в димах", з чудово виконаним весільним ритуалом у 3. дії. — Репертуар на найближчі дні такий: В суботу 14. ц. м. (Новий Рік) год. 3. попол. по дуже низьких цінах (3 зол. — 60 сот.) утвір „Вифлеємська Ніч", вечером 7.30 фантастична оперета „Віз", що здобула собі перше місце в репертуарі цього сезону і з неї вистави звичайно переповнені. В неділю 15. ц. м. год. 3. попол. народня опера „Катерина" в новій постанові, а вечером 7.30 вдруге найкраща оперетка Кальмана „Княгиня Чардаша", якої перша вистава викликала щире захоплення. Білети в Союзній Касі, а в суботу і неділю при касі від год. 10—12 і 2—8 веч.

— **Маланчин Вечір у Львові.** Хто хоче побачити радісний усміх Маланки, хто хоче забути про всі щоденні турботи й пустрітити весело Новий Рік, нехай сміло прийде дня 13. ц. м. в год. 9-ій вечером до Українського Театру, вул. Шашкевича 4, де його весело й оригінальної програ…

Рівночасно в другій половині гаї відбувався пікнік „недільної школи St. Andrew". Діти й дорослі сивоволосі бабусі — всуміш. Якийсь добродій виліз на стіл і через тубу сипнув коротеньку промову, на котру всі відповіли трикратним „Гу-р-р-р-ей!" на команду. Подали їжу й заспівали побожну пісню. При нашому столі на той час все стихло, хоч маком сій. Але тільки недільна школа скінчила співати молитву, знов загомоніло наче в улию.

Унісоно все цілий стіл, то один, то другий виявляє свої бажання: вже вийшли кейки! Подайте нових! або щось іншого. Закінчили диким кличем літнього університету, аж стіни задрожали. Всі вимахували такт, щоб не робити саламахи.

Тут кожний факультет має свій клич, звичайно зложений з дивовижних слів під ритм і рим до факультету або школи. Як зійдуться десь на забаві, вечерницях товариші з одного факультету або „College"-у, зараз викрикують свій клич. Їм відповідають другі факультети і повстане такий пекольний крик, що вуха тріскають.

Ще півтора години до відходу валки.

Тепер все на забаву! Ряди деревляних шоп, правда, без ніякого стилю, але чистенько прибраних між зеленю й обкурюваних сотнями автомобілів, манять кожного прогульковця. Тут льотерія, де можна виграти на сотні долярів, там автоматичний астрольоґ за вкиненням кількох центів усю вашу будучність, як на долоні, виложить..: А далі всякі карузелі, коники, залізнички, зовсім як у Пратері у Відни або в Парижі на „Place de la Bastille" тільки з тою ріжницею, що в цілому Wnipeg-Beach не стрінете ніякого „Wehrmann'-a" або „Boilu", ніякого уніформу. На каруселях, кониках їздять вибагливо в шовки повбирані дочки Еви, або елеґантні, мускулисті представники „нового світа".

Над берегом в дво-поверховому готелі „Empress of England" зібралося найвище товариство. Готель цілий з дерева, як і всі будинки. Веранди заложені сітками від москітів.

Ага! Вечір. Уже є москіти. Сідають на шию, ноги, руки і тнуть, аж сльози в очах стають і на вкушеному місці набігає ґудзок.

Наша валка! Знов три вагони резервовані. Всі ще під вражінням тільки-що перебутих хвиль.

Валка жене лискавкою. Минає в лісі сховані фарми. Дивно дим стелиться. Коло фарм горять окури від москітів, а дим іде яких 3—4 метри вгору і розстелюється вузенькою, синьою полосою на милі. Дивитеся на ліс, а він наче втятий вузенькою синьою лінією...

Худоба йде з пасовиськ, женуть її пастухи на конях... і знов усе зникає.

Резервований трамвай. Сміхи, гутірка поволі втихає, бо вже північ зближається. Очі починають стуляться, ще час до часу блисне скритий погляд з гарних очей і знов жмуряться повіки...

Трамвай летить наче експрес, стовпи миготять, по вікнах бє галузая дерев.

Agrecultural College!

В деяких вікнах Residence Building горять світла.

Ми вже дома.

мі та дешевім добірнім буфеті проведе публіка ніч до білого світанку. На програму складаються найкращі „шлягери" наших артистів, котрі подбали щиро, щоб публика провела вечір якнайбільше весело й безжурно. Весь дохід в користь Українського Театру. На програму цього Маланчиного Вечера складають ся: 1) Розбите зеркало (одно-актівка), 2) О. Кривіцька: Шумка (деклямація), 3) Ордин-Ярема: Губчак—Бенцаль: дует, 4) Ордин-Ярема: Губчак-Бенцаль: спів (український черес), 6) Борова-Стадниківна: танок, 7) Кривицька: Придавь, приколиь (спів), 8) Бенцаль: Ко- 9) Ордин-Ярема: танок, 10) Ордин: спів, 11) Бенцалева-... 12) Хлопчик мій (спів), Боровка: Танго.

— Редактор „Нашого Слова" перед судом. Прошу ласкаво не відмовити в поміщенні поновлених нотатки, два поміщених в номерах „Діла" ч. 7 в 11. н. м., в якій сказано, що члени „робітничо-сел..." комітету помочи жертвам повени п. Крайківський і п. Кучевський повідомили поліцію, що з комітету пропало 6 тисяч долярів, наслідком чого арештовано касієра Володимира Сорокевича й обвинувачено його в спроневіренні. Ця інформація неправдива і вона кривдить як інших членів комітету, так і п. Сорокевича. Як оборонець останнього почуваю себе морально зобовязаним вияснити, що п. Сорокевича арештовано не наслідком чийогось доносення, а тільки тому, що після розвязання пладою комітету не вилано поліції грошей, які находилися в посіданні комітету. Розправу відрочено для ствердження оборони підсудного, що він, як касієр комітету, ніяких більше грошей у своїм переховані не мав, та що готівка, яку виказують книги, находиться дійсно, не в нього... але в розпорядженні комітету. Львів, дня 11. I. 1928. — **Д-р В. Старосольський.**

— Обережно з польськими пятками! Пишуть нам: Є богато фальшивих старих пяток, а ще більше фальшивих грошей є між новими пятками, хоч ледви пів року минуло, як їх видали на те, щоб заступили старі фальшиві пятки. Рогатинська почта конфіскує богато фальшивих пяток, тому тепер в Рогатині ніхто не несе на почту пяток, але як має надавати гроші на почту, то наперед в місті міняє пятки на інші гроші. Перестерігаю всіх читачів „Діла" перед фальшивими грішми!

— Телефонічні тайни. Берлінська преса повідомляє, що на домагання м-ства закорд. справ, управа телефонів завела на деяких лініях спеціальні апарати, при яких помочі можна чути розмови телефонові, а навіть їх записувати. Кажуть, що в роботі є вже таких 50 апаратів. Вони мають одну добру прикмету: хто має добрий слух може почути легкий шелест, коли його хтось підслухує підчас розмови і тоді... приmusити ... .

— Жіночі рекорди. У конкурсі на будову нового „Шекспірівського театру в родиннім місті Шекспіра Стретфорді взяло участь 75 архітектів. Нагороду дістала 29-літня жінка Єлисавета Скот із Льондону.

— Верх газарду. Варшавська поліція задержала цими днями якогось молодця, що йшов зовсім голим по вулиці в 10-степ. мороз. Його посадили в авто і відвезли в комісаріят. Поліційний комісар мусів спершу одягнути його в свій резервовий мундир, а потім почав допит. Молодець хлипаючись заявив: „Змилуйтесь, пустіть мене, бо я спішусь. Ми грали в карти; спершу я мав щастя, а потім програв усе... усе... не тільки штани, але й сорочку. Я мусів якнебудь пробувати відогратись. Мені не повірили, що віддам довг. Коли мене обдерли до голого, я побіг до хати, щоби одягнутись, взяти трохи гроша і вернутись. Будьте добрі й не задержуйте мене, бо вони можуть відійти і я не зможу відогратись. Тепер я почуваю, що напевно виграю. Але поліційний комісар не повірив у щастя молодця і казав йому відповідати за нарушення прилюдної моралі та газардну гру. В усякому разі, коли цей молодець вийде на волю, він зможе з гордістю повторяти фразу, що його раз обрали, не в переносній значінні: „обграли до чиста".

— Парляментські вислови. Пруський посол Штрайхер виступив прилюдно проти Нюренберського бурмістра Лібеля і закінчив свою промову жестом у бік бурмістра, що сидів недалеко: „Бажаєм вам вдохнути як свиня". Суд засудив цього посла за „необережний вислів" на місяць вязниці.

— Аж від 1933 р. Комісаріят Народньої Освіти в Москві рішив завести обовязкове навчання дітей від 1933 р.

— Примхи карієри. „Періс Таймс" оповідає як будучий народній комісар Смірнов пробував найматись на металюргічну фабрику. „Я досвідчений металюрг", заявив він дівчині, що завідувала бюром вищезгаданих на роботу. „Ви — член партії?" „Ні, я більше не в партії". „А де ви раніше працювали?" „В почтовій управі". „Щож ви там робили, коли ви металюрґ?" „Займав становище народнього комісара". Дівчина спочатку думала, що має справу із божевільним, але переконавшись, що це правда вписала його як робітника.

— Рекорди. У французькім місті Безі... був шлюб небуденної пари: приборкувача звірів Бульоне, з дамою такої-ж страшної професії, що працювала разом із ним у цирку Буфальо-Біл. Новоженці явились у маґістрат для запису свого подружа в товаристві верхівців-ковбоїв, з револьверами в руках. На площі перед маґістратом стріляли у воздух і пускали ракети. Те саме перед церквою. Із церкви шлюбна дружина у товаристві двох священиків пішла в цирк. Новоженці вліз… до клітки із львами і там казали себе благословити. Ясно, що священики благословили їх поза грат. — Велика паризька телеграфічна агенція Фурніє вислала в день великого льосування свого малого урядовця до „Кредї Насіональ", щоби він описав перші числа виграних льосів. Перша нагорода 500.000 фр. випала саме на льос, який цей урядовець купив минулого року для себе.

— Ціна горілки. Союзна рада комісарів — пишуть „Ізвестія" — затвердила офіціальні ціни на продаж столової горілки із жита: ведро 20 рублів.

— Світова всячина. Китайське посольство в Москві шукає своїх 3-ох урядовців і 45 китайських студентів, які пропали безслідно, імовірно як жертви за те, що пекінський уряд зробив у Кантоні з більшовиками. — У Софії святкували офіціально 50-ліття визволення Болгарії зпід турецького ярма. — Заведував бувший італ. премієр Джіолітті. — Помер директор бібліотеки в Упсалі, Анверстед, який записав університетові 800.000 корон (в 2 міл. дол.). — Офіціальна статистика з Пекіну каже, що за грудень найшли на вулицях міста в 500 осіб, що померли від студені та голоду. — Дефіцит еспанського бюджету за 1927 р. — 100 міл. пезет. — У Калькуті відкрили змову, велику скількість зброї та компромітуючих документів. — Британський легіон запрохав маршала Фоша на свій річний зїзд у травні. — Шкоди спричинені повінню в Льондоні більш на мільйон фунтів. — У Німеччині сильний зріст безробіття; за місяць на 25.926 осіб більше; разом 240.000 зареєстрованих. — Помер нім. філ... проф. Відеман.

З театру.

„Ґолем", опера в 3. актах Е. Д. Альберта.

По довгих приготуваннях виставив нарешті Великий Міський Театр першу нову оперу в цьому сезоні, заповідану від кількох місяців. Цією оперою є „Ґолем", а музику до неї зладив відомий піяніст і композитор Е. Д. Альберт.

Я мав нагоду бути у Відні на двох інших операх цього композитора (Tiefland, Die toten Augen) і мушу сказати, що вони зробили на мене далеко краще, глибше враження, як „Ґолем". Полишаючи на боці сам зміст цієї фантастичної опери, що є не надто переконуючий, її музика є якась така холодна й немельодійна, що ледви чи зможе промовити кому до душі. Нема в ній ані відповідного степенування музичних ефектів, ані якоїсь провідної мельодії, ані взагалі не слідно більшого мистецького полету у її композитора. Одинока гебрайська мельодія „Коль нідрей" (III. акт) робить глибше враження і полишає по собі якийсь слід у слухачів. Це найкраще й одиноке зворушливе місце в цій опері, яка в цілости тільки мучить і прибиває.

Виставлено „Ґолема" з такою солідністю, що він на це дійсно не заслуговував. Бачили ми дуже гарні, стильові декорації п. Балька, були й оригінальні строї, особливо стрій Ґолема. Оркестра під батутою п. Ліпинського вивязалася теж як слід зі свого нелегкого завдання. З головних виконавців слід відмітити п. Цивінську, Циганіка, Затея і Петера, що співали дуже добре. Співи масові і хори випали теж добре. Взагалі режисерія цієї опери випала без закиду. **І. Н.**

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

В останньому числі „Діла" з 12. н. м. в замітці про перехід щоденника „Дер Морґен" в руки східно-галицької сіоністичної екзекутиви подано будьто би я був власником 60 прц. паїв згаданого часопису. На жаль, це не згідне з правдою. Всякі дальші замітки, звязані з тим фактом, з яких змістом і тоном я тепер полемізувати не хочу, представляються на мою думку, в зовсім іншому світлі. Тут стверджую лише, що я є власником не більше як 18 прц. всіх паїв „Морґен-у", отже тим самим до мене належить тільки значна меншість паїв у порівнанні з іншими пайщиками. Тим самим усяке виведення „трансакції" з „Морґен-ом" з моїми матеріяльними інтересами є так само безосновне, як висновування з мого примусового положення політичних висновків, що торкаються мого політичного становища у відношенні до актуальних справ і моєї... „безхарактерности".

Я буду вдячний Панові Редакторові за поміщення мого вияснення на сторінках шан. часопису.

Остаю

в глибокою пошаною

Д-р Авраам Інзлер.

Від Редакції: Поміщуючи вияснення п. д-ра А. Інзлера відносно його пасивної участи у власности „Морґен-у", ми поставили це в силі зрозуміти „примусового положення" власників „Морґен-у" саме в розгарі виборчої акції. „Дер Морґен" був заснований як опозиційний орган проти опортунізму й уґодовости д-ра Райха. Засновували його люди, як не однакових, то щонайменше зближених поглядів. Коли ж тепер вони винаймають на три місяці орган тому, проти якого політики він був звернений, то як це розуміти? Трансакція з „Морґеном" взагалі представляється дуже таємничо і щонайменше двозначно.

✠ Посмертні згадки.

Михайло Капшій, професор польської державної гімназії в Рогатині, помер 27-го грудня 1927 наслідком недуги нирок в 49. році життя. В. И. П.!

Софія Рудницька, донька бл. п. Івана Рудницького, пароха Рунгур, померла в Яблониці пов. Богородчанського. Похорони відбулися дня 24. грудня м. р. В. ії П.!

Високоповажаному П-ну

Д-ру Володимиру ПОДОЛИНСЬКОМУ

пл. Бельчевського ч. 10

котрий підчас тяжкої недуги (рапаrітіsm) нашої матери, не жаліючи ні часу, ні труду, щиро опікувався нею, цілком безкористно в протягу 6 неділь, а також помагав в часі операції в міськім шпиталю і завдяки Його стараниям мати наша нині вже цілком здорова, проте почуваємося до обовязку цею дорогою зложити Йому щиру подяку. *Ольга Коцопайло*

Антон і Володимир Пелех.

Львів в січні 1928.

Загальні Збори

Філії

Руханково-пожарничого Т-ва „Сокіл"

в Тернополі

відбудуться дня 22. січня ц. р. в год. 16. в салі Т-ва „Міщанське Братство" з таким порядком: 1) Відчитання протоколу з попередних Заг. Зборів, 2) Звіт уступаючої Старшини, 3) Звіт Контрольної Комісії, 4) Дискусія, 5) Внесення Контр. Комісії на уділення абсолюторії Старшині, 6) Вибір нової Старшини і Контрольної Комісії, 7) Зміна висоти членської вкладки, 8) Директиви для нової Старшини.

СТАРШИНА.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10